

Baptistengemeente Silo

REGELRECHT

levenssituatie van mensen om ons heen, had kunnen zijn, maar niet is? Hoe gaan wij om met deze bewogenheid?

De preek wordt afgesloten met een moment van kijken naar je handen. God heeft geen andere handen dan de onze. Wat maken onze handen in onze werkelijkheid? Wat maken ze van die droom van Jesaja, die droom van Jezus, het toekomstvisioen van de Bijbel?

*Handen kunnen maken, kunnen breken, kunnen sjouwen,
kunnen raken, kunnen smeken, kunnen slopen, kunnen bouwen,
kunnen strelen, kunnen knijpen, kunnen tillen, kunnen wijzen
kunnen delen, kunnen grijpen, kunnen villen, kunnen eisen.
Kunnen troosten, kunnen geven, kunnen bidden, kunnen leven!
Handen! Laat ze zien!*

(Rob Favier, Steek je handen uit)

14 NOVEMBER

KOMEN TOT JEZUS

Door Algert Wentink

Voorgangers:

ds. Jan Eerbeek en ds. Arjan Noordhoek

Schriftlezingen:

Psalm 36, Marcus 5:1-20

Mede dankzij de vele gasten uit justitieland was de kerk lekker gevuld. Qua opkomst leek het wel een hoogtijdag, en een feestelijke stemming maakte zich dan ook al snel van mij meester.

De dienst heb ik ook echt als een feest beleefd, ondanks de zware thematiek: zoals elk jaar in Silo stonden we vandaag stil bij gevangenen en gevangenschap. Aan de hand van Marcus 5:1-20 (de genezing van een bezetene) gaf ds. Jan Eerbeek, hoofdpredikant bij Justitie, een indrukwekkend getuigenis van zijn geloof in 'de helende kracht in het Justitiepastaaraat'.

Gevangenen, met name in TBS-klinieken, lijken soms op de bezetene uit het Bijbelverhaal: zij zijn in de greep van de machten van de chaos, het is een hel binnenin hen, ze zijn geneigd tot zelfvernietiging. In navolging van Jezus gaat een justitiepastor zo iemand niet uit de weg, maar zoekt hem juist op. Hij/zij gaat op zoek naar wie deze persoon (nog) méér is, behalve zijn delict. De pastor breekt door de chaos heen, verdraagt wat maar weinig anderen verdragen en bevrijdt zo de tbs'er uit zijn isolement. Hij doet dat door rust uit te stralen en houvast te bieden. Net als Jezus dat deed.

De kerk is daarbij van grote betekenis volgens Eerbeek. De kerk in wier midden Jezus Christus staat. Door tot Hem te komen genezen wij. Hij biedt ons de ultieme vrijheid. Via de kerk komen wij in contact met die brede kring van mensen, het volk van God. De kerk is een schuilplaats in de wildernis. Ook de wetenschap onderkent in toenemende mate het belang van een kerkelijke gemeenschap voor rehabilitatie van (ex-)gedetineerden en voorkoming van recidive.

Behalve ds. Eerbeeks bijdrage klonken er nog vele andere stemmen en geluiden vanuit het justitiepastaaraat en (de hulpverlening aan) gedetineerden. Behalve de bijdragen van onze eigen vaste voorgangers Willemijn Bakkes en Arjan Noordhoek,

tevens werkzaam in het justitiepastoraat, was daar het relaas van Luit Mulder, huisvriend van Victor en Bea Wildeman, over de hulpverlening aan gedetineerden in Oeganda. Anneke Bijleveld, justitiepredikant en sinds kort als coördinator betrokken bij de Silo-eetgroep, schonk Silo, de 'moeder' van alle kerken met stip in Nederland, een heuse 'stip' voor aan de gevel. Ter aanduiding van het gedetineerden-vriendelijke karakter van onze kerk.

Muzikaal gezien dient nog vermeld te worden dat het orgel weer eens klonk, al was het dan vanwege de restauratie van de vleugel. Voor velen denk ik een aangename verrassing, in ieder geval heb ik zelf erg genoten van het spel van Peter Spreeuwers.

21 NOVEMBER

OP WEG NAAR HET LICHT

Door Algert Wentink

Voorganger:

ds. Willemijn Bakkes

Schriftlezingen:

Psalm 46, Jesaja 65:17-23, Lucas 21:5-19

Gisteravond zag ik op TV de uitzending Hans Teeuwen in Londen. Met bijtend sarcasme veegt de cabaretier hierin de vloer aan met het idee dat alles wat er gebeurt (pijn, lijden, ziektes, rampen etc.) onderdeel uitmaakt van Zijn plan. Een groots en complex plan, waarvoor wij mensen te onbeduidend zijn om het te kunnen begrijpen.

Een echo van dit idee klonk vanochtend door in de preek. Ter gelegenheid van Gedachteniszon­dag maakte ds. Willemijn Bakkes ons duidelijk waarom wij het vaak zo moeilijk hebben met God als ons iets ergs overkomt. Juist in onze nood vergeten wij nl. zo vaak om God te vragen naar Zijn bedoeling met ons leven. In ons gebed zijn wij vooral gericht op ons eigen welzijn, terwijl de 'oplossing' voor onze nood zo vaak ergens anders ligt dan waar wij haar zelf zoeken. Juist in tijden van nood moeten wij daarom vertrouwen op Hem. Wij moeten standvastig zijn in ons geloof, dat dood en verlies geen einde zijn maar een nieuw begin.

Hoewel ik zelf net als Hans Teeuwen wat moeite heb met het idee dat alles wat ooit gebeurd is en nog zal gebeuren Gods plan is, geloof ik wel dat mijn leven een bedoeling heeft die ik zelf niet ken. En dat het daarom juist in moeilijke tijden erop aankomt op Hem te vertrouwen, en daarin standvastig te zijn. Trouw, standvastig: het zijn woorden waar ik van hou. Het zijn de kenmerken van 'onze' God, als een vaste burcht is Hij. Mogen die woorden ook kenmerkend zijn voor ons en voor ons geloof.

[Betekenis tafelschikking 21 nov:

De bol gedroogde hortensia beeldt de vergankelijkheid van de aarde uit. De krans met gedroogde bladen staat voor de dood. Jezus Christus leidt de mens door de dood heen naar de nieuwe wereld en dat wordt weergegeven door de open witte lelie op grone blad. De hedeira, de groene klimop staat voor trouw.

